

[Rahbek.]

Tidspunkt kan tænke os at gaa ind i en Forhandling om Udvidelse af den bestaaende Lovgivning, er det, fordi ogsaa vi anerkender Samfundets Berettigelse til at hindre, at der sættes Afkom i Verden, som kun kan blive til Byrde for sig selv og for Samfundet. Den højtærede Socialminister har ubetinget Ret i, at denne Byrde er meget stor, og at den økonomiske Byrde vilde blive ganske uoverkommelig, hvis alle aandssvage her i Landet, hvad enten deres Antal nu er 15 000, 20 000 eller 25 000, skulde anbringes paa Anstalter; saa maatte der jo opføres Aandssvageanstalter i enhver større By.

Spørgsmaalet er imidlertid ikke blot af økonomisk Art; der er ogsaa et Hensyn at tage til de stakkels Mennesker selv. Navnlig for de i mindre Grad aandssvage maa det være en Lidelse at blive indespærret paa en Anstalt, saa hvis det gennem en mindre og ret ufarlig Operation kan opnaas, at disse Mennesker kan leve deres Liv under friere Forhold, fortjener dette Spørgsmaal alvorlig Overvejelse.

Jeg savner noget, som er ret almindeligt i den Slags Lovgivning — der maa vel her stadig være Tale om en Forsøgslovgivning —, en Tidsbegrænsning for Lovens Gyldighed, men jeg indrømmer, at Rigsdagen altid har Ret til at gribe ind og forandre en Lov, saa der er naturligvis ikke saa stor Grund til at sætte en Tidsbegrænsning ind; det er ogsaa en af de Ting, vi kan tale om i Udvalget.

Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne tilsige vor Medvirkning til gennem en Udvalgsbehandling at naa til et Resultat. Lovforslagets Enkeltheder skal jeg slet ikke komme ind paa, da jeg mener, de er af en saadan Art, at de bedst egner sig til Drøftelse i Udvalget.

Pürschel: Jeg vil gerne begynde med at anerkende det Initiativ, Ministeren har taget ved at fremsætte dette Lovforslag. Jeg tror, det er rigtigt, man er gaaet den Vej, man er, idet man har udskilt de aandssvage til særlig Behandling paa det Omraade, der omhandles i første Del af Lovforslaget — ja, det gælder ogsaa for det andet Omraade, men det skal jeg komme til senere.

Der henvises i Bemærkningerne til et i 1930—31 fremsat Lovforslag om sindssyge og aandssvage Personers Hospitalsophold, og der siges, at Grunden til, at dette ikke blev gennemført, formentlig var den, at der var saa store Forskelligheder mellem sindssyge og aandssvage, at man ikke kunde enes om Lovforslaget. Det er maaske rig-

tigt, men jeg tror nu ikke, det var den afgørende Grund. Jeg tror, det afgørende var, at man ikke kunde finde Lovregler, som paa den ene Side gav tilstrækkelig Sikkerhed for, at man uden for store Vanskeligheder kunde faa de sindssyge ind i rette Tid, og paa den anden Side gav tilstrækkelig Sikkerhed for, at Misbrug ikke kunde finde Sted. Det tror jeg var den afgørende Grund til, at Lovforslaget strandede. Men i øvrigt er jeg ganske enig i, at der er saa store Forskelligheder mellem de aandssvage og sindssyge, at det kan begrunde en forskellig Behandling. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at man efter min Mening ikke burde have givet op med det andet Lovforslag, jeg tror, at Spørgsmaalet om Lovregler for Frihedsberøvelse over for abnorme Personer uden for strafferetlige Tilfælde er saa vigtigt, at man ikke kan lade det ligge hen, saaledes som det ligger i Øjeblikket. Jeg tror ikke, man deraf, at der ikke siden 1930 er fremkommet nogen Anmodning fra Sindssygelægerens Side om en Ordning, skal slutte, at det er, fordi de ikke ønsker en saadan Ordning. Naar jeg tænker paa den stærke Bevægelse, der var i 1930—31 inden for disse Kredse for netop at faa en Lovordning, kan jeg ikke rigtigt tænke mig, at man pludselig skulde have slaaet sig til Ro med, at nu var det i Orden. Der er ganske vist i Socialreformen givet nogle Bestemmelser saavel med Hensyn til Indlæggelse af sindssyge som med Hensyn til Indlæggelse af aandssvage, og disse Regler stemmer ejendommeligt nok med det, der var foreslaaet i Lovforslaget af 1930—31, og hvor det drejer sig om Trangtilfælde er Bestemmelserne, saa vidt jeg kan se, gennemført ganske smertefrit. Jeg ved ikke, om det ikke skyldes, at Opmærksomheden under Debatten om Socialreformen har været rettet mod helt andre Punkter, og at man derfor helt har overset det store Problem, der her forelaa, og som altsaa er løst ganske stille i Socialreformen, hvor man siger, at man kan indlægge de paagældende; naar det skønnes, at deres Indlæggelse vil være til Gavn for dem — det er i Virkeligheden Meningen med det, at det, at de bliver udenfor, vilde være en væsentlig Hindring for deres Helbredelse. Saaledes omtrent tror jeg, det er formuleret. Nu har vi altsaa den ejendommelige Situation, at der gælder forskellige Regler, efter som en sindssyg er i Trang eller ikke; der er forskellig Garanti. Og det er naturligvis saaledes — det maa indrømmes —, at Faren for Misbrug over for sindssyge i væsentlig Grad er knyttet til dem, der har, om jeg saa maa